

Der kan i Dvrigt være Spørgsmaal, om det ikke til yderligere Tydeliggjørelse vilde være rigtigt til 3die Behandling i Afkræftelseskapitlet tillige at tilføie en udtryffeligt Henviisning til Forordningen af 28de Juli 1841 § 2, idet det maa erkjendes, at der er den i den nuværende Lovgivning hjemlede Bestemmelse om Afkræftelse af Løsdreunderpant, saa at denne Del af Forordningen maatte forsaavidt kunde fortjene at bringes i Grindring i Afkræftelseskapitlet; der vil dog alligevel blive en lille Uregelmæssighed tilbage med Hensyn til Tidfristens Længde, idet Forslaget til § 155 under Nr. 45 er en Følge af, hvad der allerede er vedtaget. Jeg har ikke Noget at indvende imod Forslaget under Nr. 46 eller mod Forslagene under Nr. 48 og 49, og der staaer altsaa blot tilbage de af Udvalgets Flertal stillede Forslag til §§ 154 og 159, nemlig at disse Paragrafer skulle udgaa, altsaa at det skal have sit Forblivende ved den tilbagevirkende Kraft, som Thinglæsningen af de i rette Tid læste Skjoder og Pantebreve har efter 5—3—28 og 5—7—7. Om dette Spørgsmaal, mine Herrer, har jo nu den ærede Ordfører allerede udtalt sig meget udførlig lige over for det ærede Flertals Ordfører (Alberti), og lad mig derfor strax sige, at efter det Udfald, som Afstemningen helt igjennem fik igaar, føler jeg mig yderligere opfordret til, som allerede antydet i Begyndelsen af mit Foredrag igaar, at tage saa meget Hensyn som paa nogen Maade mulig til de forskjellige Anskuelser, som her gjøre sig gjældende, naar de fremtræde med betydelig Styrke. Jeg vil derfor sige, at jeg som Minister vil indskrænke mig til at henstille dette Spørgsmaal til det ærede Things Afstemning; som Minister vil jeg i alt Fald i Dag ikke lægge nogen afgjørende Vægt paa, om det ærede Thing i saa Henseende vil følge det ærede Flertal, eller det vil følge det ærede Mindretal. Jeg vil haabe, at Afstemningen, hvis den skulde være gunstig for Flertallets Forslag, ikke vil møde afgjort Modstand i Landstinget; jeg er ikke ganske vis derpaa; men jeg tror at skyldte Thinget efter hele den Maade, hvorpaa det tog Sagen ved Afstemningen igaar, at vise, hvor langt det

er fra mig at ville lægge Noget i en Spændetrøie. Efterat jeg har sagt dette, vil jeg tilføie, at jeg, dersom jeg var Medlem af Thinget, utvivlsomt vilde stemme mod Flertallets Forslag. Jeg vilde ganske vist stemme for, at denne Antikvitet i Lovens 5—3—28 og 5—7—7, ved denne Leilighed skulde forsvinde. Lad mig først give et mere personligt Svar til det ærede Flertals Ordfører, Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Naar jeg lige overfor ham tillod mig en lille personlig Bemærkning ved Sagens første Behandling, saa tror jeg ikke, at Noget kan undre sig derover. Jeg for min Person er som velbekendt ikke radikal. Jeg kan imidlertid have en vis Agtelse for en konsekvent Radikalisme uden derfor at sympatisere med den, men det fremkalder ganske naturligt Kritik, det ægger altid til Modsigelse, naar man ser det paafaldende Misforhold, at den, hvis Ansuelser ellers ofte nærme sig til det Radikale, som ellers ofte gaar frem med Hensynsløshed, paa et enkelt Omraade hylder lige de modsatte Ansuelser. Der er en egen Inkonsekvens deri. Denne Art af Inkonsekvens er nu ikke saa ganske sjelden, man ser ofte i Libet, at de, som i mange Retninger ere Radikale, paa det Omraade, som de kjende bedst, ikke ere det; der ere de endogsaa mangen Gang ultrakonservative. Det var en Sagtagelse, som saa saa nær lige over for det ærede Medlems Optraeden i disse juridiske Spørgsmaal, at det ikke kunde være bejnderligt, at jeg fremhævede den. Jeg kan nu nok til en vis Grad forstaa dette Fænomen, men jeg finder alligevel, at, om jeg maa bruge det Udtryk, den sunde Radikalisme vilde være mest forklarlig paa det Omraade, man bedst kjender. Paa det Omraade, man fuldkomment behersker, kan man snarest horiffjære, uden at skjære de sunde Rødder over. Men dermed være det paa ingen Maade sagt, at man er gaaet radikalt frem ved nærværende Lovforslag og allermindst da, naar der er foreslaaet at opheve Bestemmelserne om den tilbagevirkende Kraft af Thinglæsningen af Skjoder og Pantebreve, naar de læses i rette Tid. Det ærede Medlem har undret sig over, at Bestemmelserne om Ophevelsen heraf ere komne frem i nærværende